



“Ara Dünya”... Yaşayanların dünyasında zamanını doldurmuş bütün insanlar bu dünyaya gönderilir. Bu dünyada, yaşayanların dünyasına göre ütöpik bir dünyadır. Kaynaklar ve imkânlar sınırsızdır bu sebeple bu dünyada zengin ve fakir yoktur, herkes dilediğince yaşar. Ara Dünya'ya gelen insanlarda “ortak dil” denen bir beceri vardır, bu beceri kendisi ile aynı dili konuşmayan insanları anlamasını sağlar. Ara Dünya'da şehirler alfabe ile belirtilmiştir. A'dan Z'ye kadar şehirler vardır. İnsan sayısı artık bu şehirlere sığmayacak kadar artarsa: A1,B1,C1...Z1'e kadar yeni şehirler oluşur ve bu döngü böyle devam eder.

G şehri. Saat 12:30, hava güneşli ve sıcaklık 21 santigrat derece:

Descartes, hazırlıklarını tamamladı ve sakin adımlarla evinden çıktı. Müstakil evlerin yan yana sıralandığı bir mahallede oturuyordu. 3 gün önce bir kitap fuarında şans eseri karşılaştığı Pyrrhon ile sohbet edebilmek için bir görüşme ayarlamışlardı.

G şehrinde bir kafe. 11 numaralı masada:

Pyrrhon çoktan gelmiş görünüyordu, Descartes mütevazı bir tavırla yaklaştı ve kibarca:

Descartes: Dilerim çok bekletmemişimdir.

Pyrrhon soğukkanlı bir tavırla:

Pyrrhon: Bekleme süremizin uzunluğu veya kısalığı konusunda bir fikir beyan etmem doğru olmaz. Hoş geldiniz Bay Descartes.

Bu iki filozofun bugün burada buluşma nedeni: birbirlerinin felsefi düşüncelerini anlamaya çalışmaktı. Burada amaç tartışmak değil, sadece birbirlerini anlamaya çalışmaktı.

Öncelikle birer kahve söylediler. Bir müddet sıradan bir sohbet geçti aralarında, en sonunda Pyrrhon konuya girdi:

Pyrrhon: Bay Descartes, sizinle çok farklı iki dönemde bulunmuş olduğumuzdan, Ara Dünya'ya gelene kadar sizden haberim yoktu. Buraya geldikten sonra sizin için: “Modern Felsefe'nin kurucusu” dediler. Sizinle tanışmak istiyordum.

Pyrrhon: Bana düşüncelerinizden bahseder misiniz? Tarihe bu denli iz bırakmış bir insanın düşüncelerini merak ediyorum.

Descartes önce sakince dinledi, kahvesinden bir yudum aldı ve lafa girdi:

Descartes: Öncelikle onur duyduğumu belirtmeliyim. Fikirlerim insanlığa bir katkıda bulduysa bu bir onurdur. Fikirlerime gelecek olursak... Sanırım benim en büyük farkım, ele aldığım konuyu yöntemsel bir şekilde ele almak oldu. Metodolojik kuşku temelinde bilgiye ulaşmaya çalıştım.

Pyrrhon sakince dinlerken:

Pyrrhon: biraz daha açar mısınız? Bu bahsettiğiniz bilgiye tam olarak nasıl ulaştınız?

Descartes bu soru üzerine:

Descartes: Elbette şu an burada, kitaplarımda yazdığım gibi detaylı açıklamam mümkün değil ama kısaca özetleyecek olursam şöyle:

Descartes cümlesine şöyle devam etti:

Descartes: Duyularımız yoluyla algıladığımız her şeyin bir yanılsama olabileceğini hiç düşündünüz mü? Söz gelimi rüyalarımızda da şu anki duruma benzer şeyler yapıyoruz. Bir kafeye gidiyoruz, bir kahve söylüyoruz ve arkadaşlarımızla sohbet ediyoruz, her şey normal görünüyor ancak daha sonra uyanıyoruz ve az önce deneyimlediğimiz şeylerin bir rüyadan, yanılsamadan ibaret olduğunu fark ediyoruz. Şimdi düşünün, ya şu anda rüya görüyorsanız ve şu an yaşadığınız her şey bir yanılsama ise. Bunun olmadığına kendinizi nasıl ikna edebilirsiniz? Veya başka bir soru, ya başka birinin rüyasında bir figür isek? Varlığımızdan ve bildiklerimizden nasıl emin olacağız? İşte ben burada; her şeyden şüphe ederek işe başladım ancak tek bir şey hariç o da “şüphe” duymakta olduğumdu. Bu durumda şu sonuca ulaştım, bildiğim ve deneyimlediğim her şey bir yanılsama ise bile, tek bir şey gerçektir o da: “düşünüyor” oluşumdu. Yanılıyor olsam dahi en azından yanılmakta olan bir zihnim vardı. Bu durumda var olan apaçık bilgiye eriştim: “Düşünüyorum, öyle ise varım.”

Descartes: Gerçek bilgi zihin yolu ile eriştiğim bilgidir ve ben bundan şüphe duymam. Daha sonrasında zihnimde elde ettiğim bilgiler eşliğinde tanrının varlığına ilişkin bilgiyi ve bedenimin varlığını ortaya koydum ancak dediğim gibi şimdi burada hepsinden bahsetmem mümkün değil. Düşüncelerim ve fikirlerim kabaca bu şekildeydi.

Bir müddet bu ikili arasında bir sessizlik oldu.

Descartes: İzniniz ile ben de size sormak istiyorum. Siz kendi döneminizde nasıl bir düşünce içerisindeydiniz.

Pyrrhon önce kahvesinden bir yudum aldı ve sade bir tavırla konuşmaya başladı:

Pyrrhon: Elimde tutmuş olduğum kahveyi görüyor musunuz? Ben sizin düşüncenizin aksine, elimde tuttuğum bu kahvenin varlığından şüphe duymuyorum. Benim şüphe duyduğum şey: sözcüğümleri bu kahve tatlı mıdır veya değil midir? Gibisinden bir soruya verilecek cevaba dair şüphedir.

Pyrrhon: Bu elimde görmüş olduğunuz kahveyi şu zamana kadar pek çok müşteri tatmıştır değil mi? Gidip onlara sorma şansımız olsaydı ve sorsaydık ki: “bu kahve tatlı mı?” pek çoğu farklı cevaplar verebilirdi. Kimisi çıkıp “evet tatlıydı” diyebilirdi veya tam tersi için de geçerli bu. Böyle bir durumda ben “yargıyı askıya alıyorum”... Yani herhangi bir fikir beyan etmiyorum. Bu kahvenin tatlı olma veya olmama durumuna eşit mesafedeyim. Bu kahvenin tatlı olma ihtimali, tatlı olmama ihtimalinden daha çok değil; aynı şekilde tatlı olmama ihtimali de tatlı olma ihtimalinden daha çok değil. Bu gibi durumlardaki tutumum “biri diğerinden daha çok değil”... Şeklinde olduğunu düşünüyorum.

Descartes sessizce dinledi karşısındakini ardından başını sallayarak karşısındakini anladığını belirtti:

Descartes: Bu konuda epey farklı düşünüyoruz sizinle anlaşılır. Gerçi siz, farklı düşünüyor olduğumuz konusunda da kesin bir yargıya varmayacaksınızdır muhtemelen. Her ne kadar farklı düşünüyor olsak dahi görüşlerinizi anladığımı düşünüyorum.

Bu ikilinin sohbeti kısa bir süre sonra bitti. Birbirlerini saygılı bir şekilde dinleyen bu iki kıymetli filozof, kafeden ayrıldı ve Ara Dünya’da hayatlarına devam ettiler.

